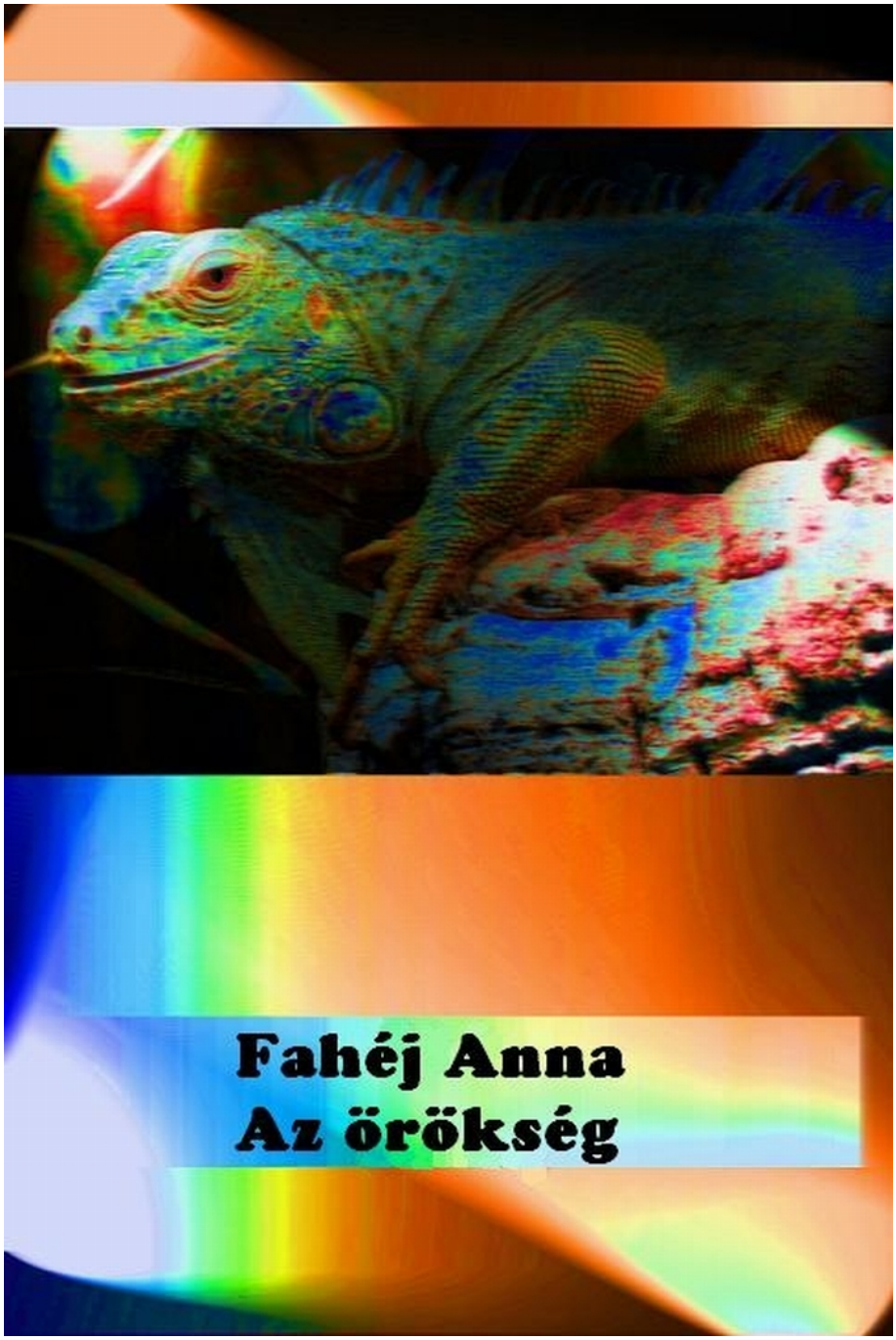

Fahéj Anna
Az örökség

Az örökség

Fahéj Anna

Publio Kiadó

2011

Minden jog fenntartva!

ISBN: 978-1-4709-7390-2

1999

Ajánlom e könyvet „Lady Luynak”, a legjobb padtársnak a világon, aki ötleteivel és kritikájával segítette a munkámat, és aki nélkül nem úgy nézne ki a regény, ahogy most fest.

Ezen kívül ezer köszönet Hajninak, aki végig bíztatott és bátorított, és Eszternek, aki amolyan „csendestársként” kísérte végig a történet születését.

Valamint hálával tartozom az egész al- és felvilágnak, hogy megihlettek, meg a Ganxsta Zolee és a Kartel együttesnek, akikről a banda tagjait mintáztam.

Mór, 1999.

Fahéj Anna

Szereplők:

A banda: 5 elválaszthatatlan barát alkotja, akik autók feltöréséből tartják fenn magukat. Ám amióta egyszer

lekapcsolták őket, és a bandavezér a börtönt is megjárta, óvatosabbak. Ha bulizásról és alkoholról van szó, nem ismernek mértéket.

Mészáros „Dagadt” Zoltán: A bandavezér, aki néhány hónapja szabadult a börtönből. A nagymamája lerobbant vidéki kúriája a fiúk főhadiszállása. Zoli imádja az „öreglány” tortáit, Maci Laci gyakran piszkálja is az egyre növekvő sörpocakja miatt. A bandatagok tisztelik, felnéznek rá, mivel ő a rangidős és a legtapasztaltabb a csapatban, bár ő szégyelli, hogy már közelebb van a negyvenhez, mint a harminchoz. Maci Lacival együtt ők a banda legvadabb tagjai, akik nem hiányozhatnak egyetlen buliról sem.

Wittner „Maci Laci” László: Neki mindegy mi van az üvegre írva, a sörtől a petróleumig mindent megiszik, csak jó sok legyen belőle. Másik szenvedélye a vadászat, persze csak a szebbik nem képviselőire. Ő az ötös fogat kaja-, pia- és bulifelelőse.

Szabó „Papagáj” Gábor: A banda legfiatalabb, leghelyesebb s egyszersmind legkülönösebb figurája. Gyakran változó, a szivárvány minden színében pompázó frizuráiról kapta becenevét. A csapaton belül inkább visszahúzódik, mert a többiek zöldfülűnek tartják. Szabadidejében gyakran rajzol, és nagyon tehetséges.

Ráday „Dodó” József: Cinikus, kemény macsó, akinek különösen nagy érzéke van az autók felnyitásához. Gabesszal ketten végzik a piszkos munka nagy részét.

István „Szasza” Szabolcs: Afféle magyar keresztapa. Sötét lelkű alak sötét alvilági kapcsolatokkal. A banda teljes jogú

tagja, jó haver és hű bajtárs, de mindegyikük tudja, hogy az autófeltörés csak álca. Szasza ezzel leplezi a pesti alvilág előtt valódi tevékenységét. A fiúk nem tudják, mivel is foglalkozik valójában, csak sejtik, hogy köze van a drogmaffiához.

Dr. Gyulai Béla: A kerület polgármestere. Lelkiismeretes, jó vezető, szeretné visszaszorítani a bűnözést. Legnagyobb büszkesége a két lánya: Andrea és Laura.

Gyulai Laura: Gyönyörű és okos lány, negyedéves a pesti bölcsészkaron. Mindene megvan, ami kell: szerető család, barátok, sikeres jövő áll előtte, és Bálint személyében már az igazit is megtalálta, ám ő mégsem elégedett. Úgy érzi, a túl könnyen jött boldogság nem valódi, kalandra, izgalmakra vágyik.

Dr. Püspök Bálint: Ambíciózus, fiatal ügyvéd, hatalomra és gazdagságra vágyik. Nem híve a „lassú víz partot mos” – megoldásnak, gyors sikerre vágyik. Kapóra jön neki a maffia ajánlata, hogy ügyvédként legyen jelen néhány piszkos üzlet megkötésénél. A szerelemben is a hatalomvágy vezérli; bár a maga módján szereti Laurát, inkább a leendő após befolyása miatt kérte meg a kezét.

1.

Az ég szürke volt, az eső folyamatosan esett, a párás levegőben látni lehetett az ember leheletét. A temető útjai nyálkás sártengerré változtak. Az esőcseppek ütemesen kopogtak a koporsó fedelén. A nagymamát temették.

A banda talpig feketében állta körül a frissen ásott gödröt,

csak a Gabesz neonzöld feje ütött el a gyász színétől – elég harsányan. A pap monoton gyászbeszédét elnyelte a sírok közötti üres némaság.

Maci Laci körülnézett. Rajtuk kívül senki sem jött el a temetésre. Pedig a nagymamának sok ismerőse és rokona volt; ennyivel azért tartoztak volna az öreglánynak. De már a kórházban is egyedül volt. Csak az unokája és a banda tagjai látogatták.

Zoli lopva egy könnycseppet törölt ki a szeme sarkából. Nem akarta, hogy a többiek lássák, hogy elérzékenyült. Sosem vallotta volna be, de nagyon ragaszkodott a nagyanyjához. Mióta kijött a börtönből, a többi családtagja már szóba állni sem volt hajlandó vele, de a nagymama befogadta. „Úgy kényeztetett, mint egy kisgyereket. Sokkal tartoztam neki, mégis magányosan halt meg egy kórházban” – gondolta keserűen.

A koporsót lassan leengedték a sírba. A fiúk egy – egy marék földdel búcsúztak idősebb Mészárosnétól.

„Szomorú” – gondolta Dodó. Szívesen mondott volna valami vigasztalót Zolinak, de nem jutott eszébe semmi ideillő. Inkább csak szótlanul vállon veregette a barátját. Abból úgyis mindent megértett.

A többiek sem voltak beszédes kedvükben. Már a bandavezér piros Lada Samarájában ültek, mire végre valaki megszólalt:

- Mi lesz most? – kérdezte Gabesz.

- Dugulj be, Papagáj – intette csöndre Szasza. – Most nem

alkalmas a pillanat a baromságaidra.

- Hagyjad, hadd beszéljen – mondta Zoli, és valami mosolyfélét próbált az arcára erőltetni. – Már vége.

- Minek? – kérdezte Dodó mint aki most ébredt álmából.

- Mindennek – válaszolta a főnök sóhajtva. – A szertartásnak is, meg a nagyinak is. Örökre.

Hallgattak egy darabig. Maci Laci már kezdte kínosnak érezni a csöndet, ezért ő is megkérdezte:

- Mit fogunk most csinálni?

Mindenki Zolira nézett. Az előbbi üres hallgatás most feszült várakozásba váltott. Mindenki érezte, most dől el minden. Minden a választól függött, talán még a banda további sorsa is.

A vezér körbenézett, majd arcán megjelent a jól ismert hamiskás, kissé gúnyos mosoly:

- Hát mit csinálnánk, pupákok? Megüljük a halotti tort! Ma van az Európa - bajnoki selejtező, csak nem fogjuk kihagyni? Na indíts, Szasza, nyomás haza! – adta ki a parancsot.

A banda tagjai fellélegeztek. A vezérük újra a régi volt. Zoli hazáig osztogatta az utasításokat:

- Maci Laci, te bemész a városba, és hozol kaját, piát meg ami kell. Dodót is magaddal viszed. Addig mi a többiekkel otthonossá varázsoljuk a kérót. Kérdés van? Nincs, és nem is lehet. Olyan murit csapunk, az egész utca hallani fogja!

2.

A máskor meleg és barátságos kis parasztház most hideg, sötét elhagyatott volt. Az ablakokon a redőnyök egytől egyig leengedve, az ajtón két nehéz fémlakat függött. Zoli előhalászott számtalan zsebeinek egyikéből egy tenyérnyi kulcscsomót, és beengedte a fiúkat.

„Milyen komor itt minden az anyóka nélkül” – gondolta Gabesz, miközben belépett az ajtón.

- Most hűtőházat üzemeltetsz itt? – kérdezte Szasza Zolitól, majd állig felhúzta a dzsekijén a cipzárt.

- De elpuhultatok ti a nagyvárosi semmittevésben – csóválgatta a fejét a főnök. – Elég egy aprócska fuvallat, és máris nagybundát húznátok. Hová lett a régi bandám, a vagány srácok, akik mindent kibírnak? Nem maradt belőle más, csak egy rakás nagyra nőtt csecsemő, akik folyton nyafognak valamiért…

- Ezt nevezed te aprócska fuvallatnak? – méltatlankodott Gabi, és nevetve betuszkolta a vezért a jéghideg nappaliba, majd rácsukta az ajtót.

- Huhuhu, itt tényleg nagyon hideg van – ugrott ki Zoli gyorsan a szobából, és lendületből bevágta maga mögött az ajtót. – Várjatok csak, puhányok, teremtek itt nektek mindjárt olyan karibi nyárt, hogy besül a seggetek az alsógatyátokba!

- De azt nem fogjuk levenni, akárhogy is szeretnéd – kiabált Gabesz a távolodó főnök után. – Most meg hová mész?

- Fát vágni – szólt vissza amaz a kertajtóból. – Itt nincs ám

központi fűtés, hogy csak megnyomom a gombot, és már meleg is van. Ha jó időt akartok, gyertek segíteni!

Gabesz kérdőn nézett Szaszára, aki bólintott, majd elindultak a bandavezér után. Nagyon csodálkoztak rajta, hogy a főnök ilyen hamar beletanult a parasztgazda szerepébe.

Fél óra múlva már javában lobogott a tűz a kályhában, és a fáskamra is tele volt legalább két hétre elegendő tüzelővel. A három jó barát kimerülten terült el a nappaliban: Zoli a kanapén, Szasza a fotelben, Gabesz pedig - több ülő- vagy fekvőalkalmatosság nem lévén a helyiségben – egyszerűen végignyúlt a szőnyegen.

- Fárasztó meló ez a favágás – bökte ki Szasza, és megtapogatta az oldalát.

- Az – nyögte Zoli becsukott szemmel, majd felemelte a fejét és Gabeszra nézett: - De a Papagáj egészen beleélte magát a végére. Levágott vagy egy szekérnyi fát. Mi lesz most a napi jó kis testedzésemmel?

- Az a te dolgod – vonta meg a vállát a zöldhajú, majd elmosolyodott. – De öregem, ez százszor jobb, mint a konditerem. Ezen túl, ha gyúrni támad kedvem, majd lejövök hozzád fát hasogatni.

- Mi vagyok én, mesteredző?

- Csak nehogy majd egymást eddzétek a végén! – szólt bele Szasza vigyorogva.

- Dugulj be, buzikám, inkább pihend ki magad – mordult rá Zoli. Sok mindent elviselt a bandája tagjaitól, de hogy

viccelődjenek az ő rovására, azt nem. Leginkább Maci Lacival voltak összetűzései ilyen téren, aki nem vette túl jó néven, hogy a bandavezér „felsőbbrendűsködik” velük.

Kintről tompa puffanás, ajtócsapkodás és káromkodás hallatszott, majd hamarosan megjelent Maci Laci feje az ajtónyílásban, széles vigyorral az arcán.

- Megjöttünk – jelentette be.

- Mi volt az a csattanás? – kérdezte Gabesz.

- Dodó dobott egy szép hátast a küszöbön – közölte, majd kirobbant belőle a röhögés. – Hát ezt látnotok kellett volna! Jövünk befelé, és akkor simán földobta a talpát. Baromi jó!

- Legalább a pia fele nála volt? – tápászkodott föl Zoli a kanapéról.

- Nem – felelte Maci Laci, és letette a sörösládát, amit cipelt. – Viszont az egész konyhát telehintette tökmaggal.

- Ki volt az a barom, aki végigöntözte a küszöböt valami trutyival? – Dodó, a nap „hőse” besántikált a szobába.

- Amikor bejöttünk, a Szasza leköpte – mondta Gabesz.

- Neked nem tanították meg, hogy kell használni a papír zsebkendőt? – fordult a bűnöshöz az áldozat szemrehányóan.

- Neked meg nem tanították meg, hogy mindig nézz a lábad elé, balfácán? – kontrázott a maffiózó dühösen. – Gabesz, légy szíves, dobd ide a távirányítót, te vagy hozzá a legközelebb!

A srác feltápászkodott a földről, és odalépett a tévéhez.

Levette a tetejéről a távkapcsolót, és odadobta Szaszának:

- Nesze!

- A kutyának meg tessék, mi? – dünnyögte amaz fejcsóválva maga elé. – Amúgy kösz.